

Легенда про Галині дружечки

Віра Вовк

— Гафійко-любко, будь мені за дружечку на весіллі, — просила Галя.

Гафійка зарум'яніла, як пишна рожа:

— Не знаю, чи нєня пустить. — У Галі — босі ноги, а в Гафійки — пацьорковані рукави. Пішла далі Галя.

— Єленко-чічко, будь мені за дружечку на весіллі. Ніхто не хоче, сама не знаю, що мені робити.

— А будуть музики, танці? — спитала чорноока, рухлива, як білка, Єленка.

— Ой, де я, сарака, візьму музик?

Єленка спустила вії, а Галя пішла далі.

— Параню-красотко, Катерино-золотко, Ганусю-яблучко красне! — Ніхто не хотів бути Галі за дружечку.

— Як же я піду за тебе, Васильку? Хто мені буде за дружечки? Неспіване весілля, кажуть люди, — нещасне.

Сумна, сумна Галя, а Василько стояв, як молодий кленочок, що вріс глибоко в землю: не буде дружечок у його Галі, ні вечорниць, ні пісень, бо Галя — сирітка, а він — тільки пастух чужих овець на полонині.

Галя пішла поволі в хату і зачинила двері на засувку. Крізь вікно плив запах травневого зілля. Святі образи схилялися зі стіни над бідним столом; не було на ньому ні весільних короваїв, ні узвару зі сливок для дружечок, ні паленої горілки для музик.

Нараз від піль понісся ледве чутний спів:

В морелі — рожева гілка,

У Галі — скрипки і сопілка,

У Галі — морелі вітка,

Віночок ще й позолітка.

Скрипка сміялася дрібушечкою, і сопілка танцювала коломийки ближче і ближче.

Несемо намисто Галі:

Червоні, як мак, коралі;

Несемо пояс дуговий, Герданик над чорні брови.

Галя відчинила хату і несміло станула на порозі, де місяць кинув цілий сніп свого саява. Через поле йшла

Ясна Пані в вишиванім платті і плела з зілля віночок. Довкола неї світилися, як свічник, дівчата і подавали їй то руту, то барвінок, то васильок.

— Добрий вечір, молода Галю! — заговорили дівчата.

— Добрий вечір, — відповіла Галя.

— Впустиш дружечок до хати? — спитала Ясна Пані.

— Не маю я чим дружечок погостити, — сказала Галя.

— Погостиш чистим серцем, коли нема в тебе вареного й печеного, — потішали

дружечки, входячи до хати.

— Покажи нам своє віно, Галю! — просила Ясна Пані.

— Немає в мене віна, — відповіла Галя.

— Не журися: у саді червоніє моє намисто, мої сережки, — сказала Ясна Пані.

Дівчата метнулися і принесли пригорщами китички ягід і галузки вишень.

Дивиться Галя, а її сорочка вибілилася до місячного сяйва, як тонкий льон. Дружечки переткали її уставки свіжими квітами, наділи на неї намисто з ягід глогорожі і сережки з вишень у зеленім листю, а Ясна Пані поставила їй на коси віночок і герданік під віночок. Глянула Галя на себе в шибу і щасливо засміялася.

Дружечки співали до пізньої ночі, потім порозходилися. А ранком Василько був найгордіший легінь у церкві, бо його Галя сяяла, як рання зоря, і золотила закопчені від свічок ікони.

А молода впала навколішки і шепотіла дрижучими устами "Богородице Діво", бо вона пізнала своїх дружечок над віттарем і на мальованих хоругвах.